

Kashf-ush-Shubuhât

[Avtäcknandet av tvivlen]

Författare: Muhammad ibn `Abdul-Wahhâb
Översättning (och ev. fotnoter): Abû Mûsâ al-Albânî

Formattering: Abû Anas Mubarak ibn Marian

Omslag av: Abû Yuusha Lougain Tolak

www.darulhadith.com

Meningen med att sända profeterna och sändebuden.....	3
Fullständig Tawhîd fordras för att vara Muslim	4
Betydelsen av "det finns ingen gud utom Allâh"	6
Vaksamhet över ens Tawhîd	7
Profeternas och sändebudens fiender.....	8
Plikten i att söka kunskap	9
Allmänt och detaljerat svar mot lögnens folk.....	10
Tillbedjan är dyrkan	13
Skillnaden mellan lagstiftad och förbjuden förmedling	14
Att förlita sig och bero på döda, rättfärdiga människor är avgudadyrkan	15
Gårdagens avgudadyrkan är mildare än dagens.....	17
Svar mot den som påstår att den som uppfyller Islâmiska pelare inte kan bli otroende, även om han utför något som motsätter sig Tawhîd	19
En Muslim som okunnigt faller i avgudadyrkan och därefter ångrar sig	22
Svar mot den som påstår att man skall låta den som säger "det finns ingen gud utom Allâh" vara i fred även om han utför något som nollställer det	23
Skillnaden mellan hjälpsökning från en levande och närvarande människa om något som hon är kapabel till samt någon utöver henne	25
Plikten i att verkställa Tawhîd med tro, uttalanden och handlingar	27

Första Kapitlet

Meningen med att sända profeterna och sändebuden

I Allâhs, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn. Håll fast vid din kunskap, må Allâh vara dig nådig, att Tawhîd innebär att man endast dyrkar Allâh (subhânah) och detta är sändebudens religion som Allâh sände dem med till Sina tjänare. Den förste av dem är Núh (‘alayhis-salâm). Allâh sände honom till hans folk då de överdrev (i prisandet) av de rättfärdiga människorna: Wadd, Sawâ’, Yaghûth, Ya’ûq och Nasr. Det sista sändebudet är Muhammad (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) och han är den som slog sönder dessa rättfärdiga människors avbilder. Allâh sände honom till ett folk som dyrkade Allâh, älskade Honom, gav allmosor för Hans sak och nämnde Honom mycket, men de gjorde vissa skapelser som förmedlare mellan sig själva och Allâh. De säger: ”Genom dem önskar vi att få komma Allâh nära och vi vill ha deras förmedling hos Honom, precis som änglarna, ‘Îsâ, Maryam och de övriga, rättfärdiga människorna.”

Allâh sände Muhammad (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) för att återuppliva deras fader Ibrâhîms (‘alayhis-salâm) religion åt dem och för att underrätta dem att detta närmande och denna tro är en rättighet som endast tillhör Allâh. Inget av den lämpar sig till någon annan, varken till en nära ängel eller till en sänd profet, för att inte tala om någon annan.

Dessa avgudaryrkare¹ vittnade om att Allâh är den ende Skaparen utan någon medhjälpare, att endast Han skänker uppehälle, att ingen annan än Han orsakar liv och död, att enbart Han styr skapelsens ordning och att alla himlar och det som de rymmer och de sju jordarna och det som de bär, är underkastade Honom och är under Hans förfogande och kraft.

¹ Sing. Mushrik. Pl. Mushrikûn.

Andra Kapitlet

Fullständig Tawhîd fordras för att vara Muslim

Om du vill ha bevis för att dessa som Allâhs sändebud (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) stred mot vittnade om detta (d v s Tawhîd-ur-Rubûbiyyah), skall du läsa Hans (ta`âlâ) Uttalande:

”Säg: ”Vem förser er med det i himlen och på jorden som ni behöver för er försörjning? Vem har makten över hörsel och syn? Vem låter livet spira ur det som har dött och låter döden stiga fram ur det levande? Och vem styr över skapelsens ordning?” På detta kommer de att svara: ”Allâh.” Och du skall säga: ”Skall ni då inte frukta (Honom)?”” (Sûrah Yûnus: 31)

Han säger också:

”Säg: ”Vem tillhör jorden och det som finns på den, om ni verkligen vet?” De kommer att svara: ”Allâh.” Säg: ”Skall ni då inte tänka över?” Säg: ”Vem är Herren över de sju himlarna och den väldiga Tronens Herre?” De kommer säga: ”Allâh.” Säg: ”Skall ni då inte frukta (Honom)?” Säg: ”Vem är det som har allt herravälde i Sin Hand, som beskyddar och som ingen kan beskydda, om ni vet det?” De kommer att svara: ”Allâh.” Säg: ”Hur har ni då kunnat bli förvillade?”” (Sûrat-ul-Mu`minûn: 84-89)

Fler liknande verser förekommer. Om du har förstått att de bekräftade detta, men att det inte fick dem att träda in i den Tawhîd som Allâhs sändebud (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) kallade dem till, och efter att ha insett att den Tawhîd som de förnekade var Tawhîd i dyrkan, det som dagens avgudadyrkare kallar för ”tron”, precis som de brukade tillbe Allâh (subhânahu wa ta`âlâ) natt och dag – därefter tillbad några av dem änglar, på grund av deras rättfärdighet och för att de är Allâh nära, för att förmedla till Honom, eller så tillbad de en rättfärdig man som t ex al-Lât eller en profet som t ex `Îsâ – och efter att ha insett att Allâhs sändebud (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) stred mot dem på grund av denna avgudadyrkan² och att han kallade dem till att man uppriktigt ägnar dyrkan endast åt Allâh, precis som Allâh (ta`âlâ) sade:

”Anropa därför ingen vid sidan av Allâh.” (Sûrat-ul-Djinn: 18)

”Till Honom riktas all sann bön. De som dem åkallar i Hans ställe kan inte besvara dem.” (Sûrat-ur-Ra`d: 14),

och efter att ha förstått att Allâhs sändebud (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) stred mot dem för att dyrkan endast skulle ägnas åt Allâh, att löften endast skulle avläggas för Allâh, att skyddsökning endast skulle frågas av Allâh och att alla andra typer av dyrkan endast skulle ägnas åt Allâh, och efter att ha insett att deras bekräftelse av Tawhîd-ur-Rubûbiyyah³ inte fick dem att träda in i Islâm och att

² Shirk.

³ Tron på att Allâh (subhânahu wa ta`âlâ) är ensam om Sina handlingar, som t ex skapandet, styrandet av skapelsen etc.

de tillbad änglarna, profeterna och helgonen eftersom de med det ville ha deras förmedling och närmande till Allâh, är det som gjorde det tillåtet att ta deras liv och egendomar, förstår du den typ av Tawhîd som sändebuden kallade till och som avgudadyrkarna förnekade att bekräfta.

Tredje Kapitlet

Betydelsen av "det finns ingen gud utom Allâh"

Denna typ av Tawhîd är betydelsen av dina ord "det finns ingen gud utom Allâh". Enligt dem är en gud den man ber om dessa angelägenheters⁴ skull, vare sig det är en ängel, en profet, ett helgon, ett träd, en grav eller Djinn. De menar inte att denna gud är Skaparen, Skänkaren eller Upprätthållaren, eftersom de vet att det endast tillkommer Allâh, vilket jag nämnde för dig tidigare.

Den gud de menar är det som avgudadyrkarna idag menar med ordet "herre". På så sätt kom profeten (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) till dem för att kalla dem till Tawhîds begrepp, vilket är "det finns ingen gud utom Allâh". Det som fordras av detta begrepp är dess betydelse och inte enbart dess uttalande.

De okunniga otroende vet att det som profeten (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) menar med detta begrepp, är att man enbart ägnar Allâh (ta`âlâ) hängivenhet, förnekar det som dyrkas istället för Honom och avvisar samröre med det. När han då sade till dem: **"Säg: "Det finns ingen gud utom Allâh!"**", sade de: **"Har han gjort gudarna till en enda gud? Det är högst märkligt."** (Sûrah Sâd: 5)

När du vet att de okunniga otroende⁵ känner detta, är det förvånansvärt att den som bekänner sig till Islâm inte känner till detta begrepps innebörd, något som de okunniga otroende gjorde. Istället tror han att det innebär uttalandet av dess bokstäver utan någon tro i hjärtat på några av betydelseerna. Den kunnige bland dem tror att dess betydelse innebär att det varken finns någon skapare, försörjare eller upprätthållare utom Allâh. Det finns alltså inget gott i en människa om de okunniga otroende är kunnigare än honom om betydelsen "det finns ingen gud utom Allâh".

⁴ Förmedling och närmande.

⁵ Sing. Kâfir. Pl. Kuffâr, Kâfirûn och Kafarah.

Fjärde Kapitlet

Vaksamhet över ens Tawhîd

När du har förstått det som jag har nämnt för dig och ditt hjärta är övertygat samt insett att avgudadyrkan med Allâh är det som Allâh talar om:

”Allâh förlåter inte att man sätter medhjälpare vid Hans sida, men Han förlåter den Han vill vad som helst under detta.” (Sûrat-un-Nisâ’: 48)

och förstått Allâhs religion som Han skickade sändebuden med, från den förste till den siste av dem, är den enda religion som Allâh godkänner från någon, och efter att ha insett vad som har hänt med de flesta människorna på grund av okunnighet gällande detta, gagnas du av två förmåner: Den första: glädje över Allâhs gåvor och barmhärtighet, precis som Han (ta’âlâ) sade:

”Säg: ”Gläds över Allâh’s gåvor och över Hans barmhärtighet, som är förmer än ni kan samla!”” (Sûrah Yûnus: 58)

Du kommer även gagnas av väldig fruktan. När du då vet att en person kan begå hädelse⁶ med ett ord som kommer ut ur hans mun, och kanske säger han det samtidigt som han är okunnig - men han ursäktas inte på grund av okunnighet - och kanske säger han det samtidigt som han tror att det får honom närmare Allâh (ta’âlâ), precis som avgudadyrkarna trodde, särskilt om Allâh vägleder dig till det som Han berättade om Mûsâs folk - trots deras rättfärdighet och kunskap - när de kom till honom och sade:

”Låt oss få en gud liksom de har en gud!” (Sûrat-ul-A´râf: 138)

kommer din fruktan och din iver till att rädda dig själv från detta och dess like öka.

⁶ Kufr.

Femte Kapitlet

Profeternas och sändebudens fiender

Du skall veta att Han (subhânah) utav Sin Vishet inte har skickat någon profet med denna Tawhîd, förutom att Han lät honom få fiender, precis som Allâh (ta'âlâ) sade:

”Så har Vi också låtit varje profet mötas av fiendskap från djävlar bland människor och Djinn, som viskar utsmyckat tal i varandras öron för att förvirra och vilseledda.”
(Sûrat-ul-An`âm: 112)

Det är möjligt att Tawhîds fiender hade många kunskaper, böcker och argument, precis som Allâh (ta'âlâ) sade:

”När deras sändebud kom till dem med klara bevis gladdes de över den kunskap som de hade.” (Sûrat-ul-Ghâfir: 83)

Sjätte Kapitlet

Plikten i att söka kunskap

När du inser detta, och efter att ha insett att det måste förekomma fiender som sitter på vägen till Allâh som är ett folk med vältalighet, kunskap och argument, blir det obligatoriskt för dig att lära dig av Allâhs religion det som ger dig utrustning för att strida med mot dessa djävlar vilkas ledare och företrädare sade till din Herre (‘azza wa jall):

”Jag skall lägga mig i bakhåll för dem längs Din raka väg, och jag skall ansätta dem framifrån och bakifrån, från höger och från vänster; och Du kommer att finna de flesta av dem otacksamma.” (Sûrat-ul-A´râf: 16-17)

Men om du vänder dig till Allâh och lyssnar på Hans argument och Hans klargöranden, kommer du varken frukta eller sörja.

”Djävulens list är svaghet.” (Sûrat-un-Nisâ: 76)

En vanlig individ från de som endast dyrkar Allâh överträffar tusen lärde från dessa avgudadyrkare, precis som Han (ta´âlâ) sade:

”Våra styrkor skall hemföra segern.” (Sûrat-us-Sâffât: 173)

Allâhs styrkor är segrande både med argument och tal, precis som de är segrande med svärd och spjut. Det är dock oroväckande att en som endast dyrkar Allâh och färdas på vägen är obeväpnad. Allâh har förärat oss med Sin Bok som Han har gjort som ett klargörande för varenda sak och som vägledning, barmhärtighet och glatt budskap till Muslimerna. Lögnens följeslagare kan alltså inte komma med något argument, utan att det i Qur’ânen redan förekommer det som motsätter sig det och förtydligar dess falskhet, precis som Han (ta´âlâ) sade:

”Och vilka exempel de än ställer till dig, kommer Vi att ge dig sanningen och den bästa förklaringen.” (Sûrat-ul-Furqân: 33)

Vissa kommentatorer⁷ har sagt att denna vers är generell för alla argument som lögnens folk framför fram till Domedagen.

⁷ Sing. Mufassir. Pl. Mufassirûn.

Sjunde Kapitlet

Allmänt och detaljerat svar mot lögnens folk

Jag skall nämna något för dig från det Allâh nämnde i Sin Bok som svar på det tal som avgudadyrkarna i vår tid argumenterar mot oss med. Vi säger: Svaret mot lögnens följeslagare förekommer via två sätt: allmänt och detaljerat. Vad gäller det allmänna, är det en väldig sak och en stor nytta för den som förstår det, och det är Hans (ta`âlâ) Uttalande:

”Det är Han som har uppenbarat för dig denna Skrift, där det finns fast och klart formulerade budskap – de utgör dess kärna – och andra som är mindre tydliga. Men de vilkas hjärtan har farit vilse går efter de mindre tydliga verserna när de försöker så split och förvirring genom tolkning av dess dolda mening, men ingen utom Allâh känner dess dolda mening.” (Sûrah Âl `Imrân: 7)

Det har förklarats autentiskt från Allâhs sändebud (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) att han sade:

”Om ni ser de som följer det som är mindre tydligt i den (d v s Qur`ânen), så är det dem som Allâh har namnet (i Qur`ânen); akta er därför för dem.”

Exempel på det är när några avgudadyrkare säger:

”Helt visst skall de som är Allâh nära aldrig känna fruktan och ingen sorg skall tynga dem.” (Sûrah Yûnus: 62)

och att förmedlingen är sann eller att profeterna har en ställning hos Allâh. Eller så nämner han något uttalande från profeten (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) för att hämta ett bevis åt en del av sin lögn, samtidigt som du inte förstår betydelsen av det uttalande som han nämner. Svara honom då med att säga: ”Sannerligen nämnde Allâh i Sin Bok att de som har avvikelser i sina hjärtan, lämnar de tydliga verserna och följer istället de mindre tydliga.” Och från det som jag har nämnt för dig är att Allâh nämnde att avgudadyrkarna bekräftar Herrskapet och att deras hädelse ligger i deras tillgivenhet till änglarna, profeterna eller helgonen, då de säger:

”De är våra talesmän inför Allâh.” (Sûrah Yûnus: 18)

Detta är en klar och tydlig fråga och ingen kan ändra dess betydelse.

Avgudadyrkare! Jag känner inte till betydelsen av det som du har nämnt från Qur`ânen och profetens (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) uttalanden, men jag är säker på att Allâhs Ord inte motsätter sig varandra och att profetens (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) ord inte heller motsätter sig Allâhs Ord. Detta är ett bra och passande svar, men endast den som Allâh skänker framgång förstår detta. Se därför inte ner på detta svar. Sannerligen är det precis som Han (ta`âlâ) sade:

”Men ingen annan än den som bär med tålmod finner att handla så; bara den lyckligast lottade finner.” (Sûrat-ul-Fussilat: 35)

Angående det detaljerade svaret, har Allâhs fiender många invändningar mot sändebudens religion med vilka de försöker hindra människorna ifrån. Några av dem är deras uttalande: "Vi utför inte avgudadyrkan med Allâh, utan vi vittnar om att det inte finns någon som skapar, skänker uppehälle, gagnar eller orsakar skada utom Allâh allena, ingen medhjälpare har Han, och att Muhammad (‘alayhis-salâm) varken besitter något som han gynnar sig med eller skadar sig med, för att inte tala om ‘Abdul-Qâdir och andra, men jag syndar och de rättfärdiga har en särskild ställning hos Allâh och jag ber Allâh genom dem." Svara honom då med det som har omnämnts tidigare, nämligen: "Sannerligen stred Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) mot de som bekräftade det som du precis har nämnt. De bekräftade även att deras falska gudomar inte hade kontroll över något och att de endast ville ha ställning och förmedling (hos Allâh)."

Läs upp för honom det som Allâh nämnde och förtydligade i Sin Bok. Om han då säger: "Dessa verser uppenbarades för de som dyrkar statyer! Hur kan ni anse de rättfärdiga som statyer? Hur kan ni anse profeterna som statyer?", skall du svara honom med det som har omnämnts. Om han då medger att de otroende vittnade om att hela Herrskapet tillhör Allâh och att de endast ville ha förmedling från dem som de tillbad, men att han vill skilja mellan sin handling och deras handling med det som han har nämnt, skall du påminna honom om att det finns vissa otroende som tillber statyer medan andra tillber helgon. Allâh säger om dem:

"De som de anropar vill själva vinna sin Herres välvilja och komma Honom så nära som möjligt." (Sûrat-ul-Isrâ': 57)

De tillber även 'Îsâ bin Maryam och hans moder. Allâh (ta'âlâ) sade:

"Ett sändebud, varken mer eller mindre, var al-Masih, Maryams son. Andra sändebud föregick honom och hans moder var en sanningsenlig kvinna. Båda åt föda. Se hur Vi klagör budskap för dem – hur förvirrade är inte deras begrepp! Säg: "Vill ni i Allâh's ställe vad som varken kan skada eller gagna er? - Allâh är den som hör allt, vet allt." (Sûrat-ul-Mâ'idah: 75-76)

Nämn för honom Hans (ta'âlâ) Uttalande:

"Och den Dag då Han skall samla dem alla skall Han fråga änglarna: "Var det er de dyrkade, dessa?" De skall svara: "Stor är Du i Din härlighet! Du är vår Beskyddare och vi tar helt avstånd från dem. Nej, de dyrkade Djinn som de flesta av dem trodde på." (Sûrah Saba': 40-41)

"Och Allâh skall säga: " 'Îsâ, son av Maryam! Är det du som uppmanade människorna att dyrka dig och din moder som gudomliga väsen vid sidan av Allâh? Han skall svara: "Stor är Du i Din härlighet! Hur skulle jag kunna säga vad jag inte har rätt att säga? Om jag hade sagt detta skulle Du helt visst ha vetat det. Du vet vad som är i mitt innersta men jag vet inte vad som är i Ditt innersta; Du känner allt det dolda." (Sûrat-ul-Mâ'idah: 116)

Säg till honom: "Vet du nu att Allâh förklarar både den som tillber statyer *och* de rättfärdiga som otroende och att Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) stred mot dem?"

Om han då säger: ”De otroende önskar (nytta och skada) från dem medan jag vittnar om att Allâh är den som gynnar, orsakar skada och styr skapelsens ordning. Jag önskar (nytta och skada) endast från Honom. De rättfärdiga har ingen del i angelägenheten, men jag tillber dem eftersom jag hoppas på deras förmedling hos Allâh”, är svaret att detta är precis samma sak som de otroende säger, och jag läser upp Hans (ta`âlâ) Uttalande för honom:

”Men de som tar beskyddare vid sidan av Honom (säger): ”Vi tillber dem just för att de skall föra oss närmare Allâh.”” (Sûrat-uz-Zumar: 3)

”De är våra talesmän inför Allâh.” (Sûrah Yûnus: 18)

Du skall veta att dessa tre tvivlen är de största de har. När du då vet att Allâh har tydliggjort dem för oss i Sin Bok och när du har förstått dem väl, blir det som kommer efter dem ännu lättare.

Åttonde Kapitlet

Tillbedjan är dyrkan

Om han säger: "Jag dyrkar ingen annan än Allâh och att söka skydd hos de rättfärdiga och tillbedem, är inte dyrkan", skall du säga till honom: "Håller du med om att Allâh förpliktigade dig att uppriktigt ägna dyrkan åt Allâh och att det är Hans rättighet över dig?"

Om han säger: "Ja", skall du säga till honom: "Klargör för mig det som har blivit obligatoriskt för dig, nämligen uppriktighet i dyrkan till Allâh allena, vilket även är Hans rättighet över dig!" Om då han varken vet vad dyrkan eller dess typer är, skall du klargöra dem för honom med att säga det Allâh (ta'âlâ) säger:

"Åkalla er Herre i det tysta med ödmjukt sinne. Han älskar inte dem som går till överdrift." (Sûrat-ul-A' râf: 55)

Då du har upplyst honom om detta, skall du säga till honom: "Vet du nu att detta innebär att man dyrkar Allâh?" Han blir tvungen att säga: "Ja" – och tillbedjan är dyrkans stomme.

Säg till honom: "Om du håller med om att detta är dyrkan och att du tillber Allâh natt och dag, i fruktan och hopp, och därefter tillber du i nöden en profet eller någon annan; har du då ägnat dyrkan åt någon annan än Allâh?" Han blir tvungen att säga: "Ja." Säg då till honom: "Då du känner till Hans (ta'âlâ) Uttalande:

"Be därför till din Herre och förrätta offer." (Sûrat-ul-Kawthar: 2)

och då du har lytt Allâh och förrättat offer till Honom; anses detta som dyrkan?" Han blir tvungen att säga: "Ja." Säg då till honom: "Om du hade slaktat till en skapad profet, Djinn eller någon annan, hade du då ägnat denna dyrkan åt någon annan än Allâh?" Han blir tvungen att säga: "Ja." Säg till honom också: "Dyrkade avgudadyrkarna – bland vilka Qur'ânen uppenbarades – änglarna, de rättfärdiga, al-Lât och andra?" Han blir tvungen att säga: "Ja." Säg då till honom: "Förekom deras dyrkan till dem endast i tillbedjan, slaktning, skyddsökning och liknande? Annars bekräftade de att de är Hans tjänare, under Hans makt och att Allâh är Den som styr skapelsens ordning, men att de tillbad dem och vände sig till dem på grund av att de besitter hög ställning och förmedling – och detta är mycket tydligt."

Nionde Kapitlet

Skilnaden mellan lagstiftad och förbjuden förmedling

Om han säger: "Förnekar du och avsäger du dig från profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) förmedling?" skall du säga: "Jag varken förnekar den eller avsäger mig från den. Han (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) är förmedlare och jag hoppas på att få hans förmedling, men all förmedling tillhör Allâh, precis som Han (ta'âlâ) sade:

"Säg: "All medling tillkommer Allâh." (Sûrat-uz-Zumar: 44)

Och den sätts i verk först efter Allâhs tillstånd, precis som Han ('azza wa jall) sade:

"Vem är det som vågar förmedla (för någon) inför Honom utan Hans tillstånd?" (Sûrat-ul-Baqarah: 255)

Ingen medlar för någon annan förutom efter att Allâh har tillåtit det, precis som Han ('azza wa jall) sade:

"De kan inte förmedla för någon annan än den som Han är nöjd med." (Sûrat-ul-Anbiyâ': 28)

Han behagas inte av något annat än Tawhîd, precis som Han ('azza wa jall) sade:

"Om någon vill anta en religion som inte är Islâm kommer detta att vägras honom." (Sûrah Âl 'Imrân: 85)

Om då all medling tillhör Allâh och om den först efter Hans tillstånd sätts i bruk, och om varken profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) eller någon annan förmedlar för någon förrän Allâh ger honom tillstånd – och endast Tawhîds folk får Hans tillstånd – klagörs det för dig att förmedlingen endast tillhör Allâh. Således söker jag den från Honom. Jag säger: "Allâh, förbjud mig inte hans förmedling. Allâh, låt honom medla för mig" och dylikt. Om han då säger: "Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) har blivit skänkt förmedlingen och jag ber om det som Allâh gav honom", är svaret: "Sannerligen gav Allâh honom förmedlingen, men Han förbjöd dig detta⁸. Han sade: "Anropa därför ingen vid sidan av Allâh". Om du då tillber Allâh att Han skall låta Sin profet medla för dig, skall du lyda Hans Uttalande:

"Anropa därför ingen vid sidan av Allâh." (Sûrat-ul-Djinn: 18)

Likaså har andra än profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) rätt till förmedling. Det har rapporterats autentiskt att änglarna, helgonen och barnen som dör före puberteten förmedlar. Skall du då säga: "Allâh skänkte dem förmedling, därför ber jag dem om den"? Om du säger detta, återvänder du till dyrkan av de rättfärdiga som Allâh har nämnt i Sin Bok. Och om du säger: "Nej", nollställs ditt påstående: "Allâh gav honom förmedlingen och jag ber om det som Allâh gav honom".

Tionde Kapitlet

Att förlita sig och bero på döda, rättfärdiga människor är avgudadyrkan

Om han säger: "Jag dyrkar absolut inget annat vid sidan av Allâh, men att vända sig till de rättfärdiga är inte avgudadyrkan", skall du säga till honom: "Om du håller med om att Allâh förbjöd avgudadyrkan och att det är allvarligare än förbudet av otukt och om du håller med om att Allâh inte kommer förlåta det, vad är då detta som Allâh förbjöd och nämnde att Han inte förlåter?" Sannerligen vet han inte.

Säg till honom: "Hur förklarar du dig själv fri från avgudadyrkan då du inte känner till den? Hur kommer det sig att Allâh förbjuder dig detta och nämner att Han inte förlåter det, medan du varken frågar om det eller känner till det? Tror du att Allâh förbjuder oss det utan att klargöra det för oss?" Om han då säger: "Avgudadyrkan är att man dyrkar statyer, men vi dyrkar inte statyer", skall du säga till honom: "Vad innebär att man dyrkar statyer? Tror du att de tror att de där brädorna och stenarna skapar, skänker uppehälle och styr skapelsernas ordning åt den som tillber dem? Qur'ânen avvisar detta!" Och om han säger: "Den som vänder sig till en bräda, en sten eller en skulptur på en grav etc., tillber denna, förrättar offer till den och säger: "Den får oss närmare Allâh och Allâh tar antingen bort (skada) från oss genom dess välsignelse eller skänker oss genom dess välsignelse", skall du säga: "Du har talat sanning. Detta är vad ni gör vid stenarna och strukturerna som är på gravarna o s v."

Han håller alltså med om att denna gärning som de utför innebär dyrkan av statyer, och detta är väntat. Man kan även säga till honom: "Beträffande ditt uttalande, att avgudadyrkan (endast) innebär att dyrka statyer; menar du att avgudadyrkan förekommer särskilt i detta, medan förlitan på de rättfärdiga och tillbedjan ägnad åt dem inte räknas till det?"

Han avvisas av det som Allâh nämnde i Sin Bok om den hädelse som förekommer hos den som förlitar sig på änglarna, 'Îsâ och de rättfärdiga. Han måste alltså hålla med dig om att den som ägnar dyrkan åt någon rättfärdig vid sidan av Allâh, är den avgudadyrkan som nämns i Qur'ânen, och detta är väntat.

Kruxet med frågan är att om han säger: "Jag utför ingen avgudadyrkan vid Allâhs sida", skall du säga till honom: "Vad är avgudadyrkan med Allâh? Förklara det för mig." Om han då säger: "Det är att man dyrkar statyer", skall du säga: "Vad innebär att man dyrkar statyer? Förklara det för mig." Om han då säger: "Jag dyrkar ingen annan utom Allâh", skall du säga: "Vad innebär att man dyrkar Allâh? Förklara det för mig." Om då han förklarar det med det som Qur'ânen klargör, så är det fordrat. Och om han inte vet det, hur kan han då påstå något som han själv inte känner till?

Och om han förklarar det med en annan än dess egentliga betydelse, klargör du för honom de tydliga verserna som har med betydelsen av avgudadyrkan och dyrkan av statyer att göra och att det är just det som de gör idag, och att dyrkan som endast skall ägnas åt Allâh utan någon medhjälpare, är det som de avvisar oss för och skriar om, på samma sätt som deras bröder skriade när de sade:

"Har han gjort gudarna till en gud? Det är högst märkligt!" (Sûrah Sâd: 5)

⁸ D v s tillbe någon annan än Allâh.

Om han då säger: "Sannerligen hädar de inte med att tillbe änglarna och profeterna, utan de hädar då de säger: "Änglarna är Allåhs döttrar", men vi säger varken att `Abdul-Qâdir eller någon annan är Allåhs son", är svaret: "Att tillskriva Allâh en son är en åtskild hädelse. Allâh (ta`âlâ) sade:

"Säg: "Han är Allâh, En. Allâh är den Evige, den av skapelsen oberoende, av vilka alla beror." (Sûrat-ul-Ikhlâs: 1-2)

Och Han är den Ende som ingen jämlik har, den av skapelserna Oberoende, av vilka alla beror och den man frågar vid behov. Den som förnekar detta har hädat, även om han inte förnekar kapitlet." Allâh (ta`âlâ) sade:

"Allâh har inte avlat en son och Han har aldrig haft någon gudom vid Sin sida." (Sûrat-ul-Mu`minûn: 91)

Därmed skilde Han de två typerna åt och Han gjorde dem båda två till åtskilda typer av hädelse. Han (ta`âlâ) sade:

"Och de gjorde Djinn till Allåhs medhjälpare – (väsen) som Allâh har skapat – och i sin okunnighet har de uppfunnit söner och döttrar åt Honom." (Sûrat-ul-An`âm: 100)

Han skilde alltså mellan två typer av hädelse. Bevis för detta är också att de som hädade genom att tillbe al-Lât, inte gjorde honom till Allåhs son, trots att han var en rättfärdig man, och de som hädade genom att dyrka Djinn gjorde inte heller det. På samma sätt nämner de lärde i alla de fyra rättskolorna angående "Kapitel: Avfällingens dom", att en Muslim som påstår att Allâh har en son är avfälling och de skiljer mellan de två sorterna - och detta är mycket klart och tydligt.

Om han då säger:

"Helt visst skall de som är nära Allâh aldrig känna fruktan och ingen sorg skall tynga dem." (Sûrah Yûnus: 62),

skall du säga till honom att det är sant, men att de inte skall dyrkas. Vi nämner inget annat än att de dyrkas vid sidan av Allâh. För övrigt är det obligatoriskt för dig att älska dem, följa dem och erkänna deras underverk. Ingen förnekar helgonens underverk förutom Bid`as och Villfarelsens folk. Allåhs religion är mellan två parter, vägledning mellan två villfarelser och sanning mellan två lögner.

Elfte Kapitlet

Gårdagens avgudayrkan är mildare än dagens

När du vet att detta som avgudadyrkarna idag kallar för "tron" är den avgudadyrkan som Qur'ânen uppenbarade om och att Allâhs sändebud (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) stred mot människorna på grund av den, skall du veta att förfädernas avgudadyrkan är mildare än den avgudadyrkan som dagens människor har i två frågor.

Den första: att förfäderna utförde avgudadyrkan och tillbad änglarna, helgonen och statyerna vid sidan av Allâh vid goda tider. Vad gäller de svåra tiderna, tillbad de Allâh uppriktigt, precis som Han (ta`âlâ) sade:

"Och då en olycka drabbar er till havs, sviker er de som ni brukade anropa utom Honom. Men när Han fört er oskadda i land, vänder ni er bort; människorna är sannerligen otacksamma." (Sûrat-ul-Isrâ': 67)

"Säg: "Föreställ er att Allâh's straff drabbar er eller att den Yttersta stunden är inne; kommer ni då att anropa någon annan om hjälp än Allâh om ni verkligen är sanningsenliga." Nej, det är Honom ni anropar; och om det är Hans vilja räddar Han er då från det ni bad Honom om, och ni minns inte mer vad det var som ni brukade sätta vid Hans sida." (Sûrat-ul-An`âm: 40-41)

"När människan drabbas av ett ont, åkallar hon Allâh i ånger." (Sûrat-uz-Zumar: 8)

fram till Hans Uttalande:

"Säg: "Gläd dig åt din hädelse en liten tid. Sannerligen tillhör du eldens invånare!""
(Sûrat-uz-Zumar: 8)

"När människorna ser vågorna häva sig över dem som ett tak, anropar de Allâh med ren och uppriktig tro." (Sûrah Luqmân: 32)

För den som förstår denna fråga som Allâh klargjorde i Sin Bok – och det är att de avgudadyrkare som Allâhs sändebud (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) stred mot, tillbad Allâh och andra vid sidan av Honom vid goda tider, men vad gäller vid oroliga och svåra tider, tillbad de endast Allâh utan någon medhjälpare och glömde därmed sina herrar – klargörs skillnaden för honom mellan den avgudadyrkan som människorna idag har och förfädernas avgudadyrkan. Men var är han vars hjärta förstår denna fråga med djupt rotad kunskap? Allâh bes om hjälp.

Den andra frågan är att förfäderna tillbad vid sidan av Allâh människor som är nära Allâh. Antingen var det profeter, helgon eller änglar. De tillbad även träd eller stenar som är lydiga gentemot Allâh, inte olydiga. Men människorna idag tillber vid sidan av Allâh människor som är bland de syndigaste

människorna. De som de tillber berättas det om omoral som otukt, stöld, övergivning av bönen o s v. Den som tror på den rättfärdige eller på något som inte syndar, som t ex en bräda eller en sten, är mindre ondskefull än den som tror på den han ser synda och förfalla samt bekräftar det.

Tolfte Kapitlet

Svar mot den som påstår att den som uppfyller Islâmiska pelare inte kan bli otroende, även om han utför något som motsätter sig Tawhîd

När du förstår att de som Allâhs sändebud (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) stred mot hade sundare förstånd och mildare avgudadyrkan än dessa⁹, skall du veta att dessa har ett tvivel som de nämner, vilket vi redan har nämnt, och det är bland deras största tvivel, så lyssna noga på svaret. De säger: ”De som Qur`ânen uppenbarades bland vittnade inte om att det inte finns någon gud utom Allâh, de avisade sändebudet (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam), de förnekade Återuppståndelsen, de förnekade Qur`ânen och ansåg den vara trolldom. Vi vittnar däremot om att det inte finns någon gud utom Allâh och att Muhammad är Allâhs sändebud. Vi bekräftar Qur`ânen, vi tror på Återuppståndelsen, vi ber och vi fastar. Hur kan du då anse oss som dem?”

Svaret är, att det inte finns någon meningsskiljaktighet hos någon bland de lärde, att om en man tror på Allâhs sändebud (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) i en fråga och avslår honom i en annan fråga, är en otroende som inte träder in i Islâm. Samma sak gäller om han tror på något i Qur`ânen och förnekar något annat, precis som den som bekräftar Tawhîd men förnekar bönen, bekräftar Tawhîd och bönen men förnekar allmosans plikt, bekräftar allt detta men förnekar fastans plikt eller att han bekräftar allt detta men förnekar vallfärden. När människorna på profetens (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) tid inte klagade över vallfärden, uppenbarade Allâh om dem:

”Vallfärden till Huset är en plikt gentemot Allâh för var och en som har möjlighet att genomföra den. Och den som hädar, (skall veta att) Allâh är Sig Själv nog och inte behöver Sin skapelse.” (Sûrah Âl `Imrân: 97)

Och den som bekräftar allt detta men förnekar Återuppståndelsen, har enligt Samstämmighet hädat och hans liv och egendom blir tillåtet att ta, precis som Han (ta`âlâ) sade:

”De som förnekar Allâh och Hans sändebud och vill skilja mellan Allâh och Hans sändebud och säger: ”Vi tror på några men vi avisar andra” och försöker gå en medelväg – dessa är sanna otroende och för de otroende har Vi förberett ett förnedrande straff.” (Sûrat-un-Nisâ': 150-151)

Om Allâh då förklarade i Sin Bok att den som tror på något och förnekar något annat, är en äkta otroende och att han förtjänar det som har omnämnts, upphör tvivlet. Detta är något som några människor från al-Ahsâ' nämnde i sin bok som de skickade till oss. Man kan också säga: ”Om du håller med om att den som tror på sändebudet i allting men förnekar bönen, är otroende vars liv och egendom är enligt Samstämmighet tillåtet att ta, och samma sak gäller om han medger allting utom Återuppståndelsen, eller om han förnekar plikten i att fasta Ramadhân men tror på allting annat – de olika rättskolorna är eniga om detta och likaså har Qur`ânen talat om detta precis som vi har nämnt – förstår man att Tawhîd är den största plikt som profeten (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) kom med och att det är större än bönen, allmosan, fastan och vallfärden. Hur kommer det

sig att om en person förnekar några av dessa frågor och således hädar - även om han handlar i enlighet med allt det som sändebudet framförde - inte blir otroende om han förnekar Tawhîd, vilket är alla sändebuds religion?" Prisad vare Allâh, så märklig denna okunnighet är.

Det kan även sägas: "Allâhs sändebuds (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) följeslagare stred mot Banû Hanîfah, även om de blev Muslimer med profeten (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) och vittnade om att det inte finns någon gud utom Allâh och att Muhammad är Allâhs sändebud, kallade till bön och bad." Om han då säger: "De sade: "Musaylamah är profet"", skall du säga: "Detta är fordrat. Om den som upphöjer en person till profetens (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) nivå har hädat och hans egendom och blod blir tillåtet att ta, och varken de två trosbekännelserna eller bönen gynnar honom, hur blir det då med den som upphöjer Shamsân, Yûsuf, en följeslagare eller en profet till himlarnas och jordens Allsmäktige? Prisad vare Allâh, så väldig Hans ställning är.

"På så sätt förseglar Allâh hjärtan hos de som inte vet." (Sûrat-ur-Rûm: 59)

Det må även sägas: "De som `Alî bin Abî Tâlib (radhiyâ Allâhu `anh) brände till döds bekände också Islâm. De var `Alîs följeslagare och studerade under följeslagarna, men de trodde på `Alî på samma sätt som tron på Yûsuf, Shamsân och deras like. Hur kunde då följeslagarna enas om att man skulle strida mot dem och förklara dem som otroende? Tror ni att följeslagarna förklarade Muslimerna vara otroende eller tror ni att tron på Tâdj och liknande inte skadar, medan tron på `Alî bin Abî Tâlib innebär hädelse?"

Det kan också sägas: "Banû `Ubayd al-Qaddâh, som härskade över Maghrib och Egypten på Banû al-`Abbâs tid, vittnade alla om att det inte finns någon gud utom Allâh och att Muhammad är Allâhs sändebud, de bekände Islâm, de bad fredagsbönen och i samling. Men då de visade motsättningar i Sharî`ahn inom vissa frågor som inte vi följer, enades de lärde om att förklara dem som otroende och att man skulle strida mot dem samt att deras land var en krigszon. Därmed angrep Muslimerna dem tills att de räddade det som de ägde av Muslimernas länder."

Det kan även sägas: "Om förfäderna endast hädade genom att de enade avgudadyrkan, avvisade sändebudet och Qur`ânen och förnekade Återuppståndelsen o s v, vad är då betydelsen av kapitlet som de lärde i alla rättskolor nämnde "Kapitel: Avfällingens dom", det vill säga en Muslim som hädar efter sin Islâm? Därefter nämnde de många typer; varje typ förklarar personen som otroende och hans liv och egendom tillåtna att ta. De nämnde t o m frågor som ansågs betydelselösa av de som utförde dem, som t ex ett yttrande utan att mena det med hjärtat eller ett yttrande som tas på skoj.

Det kan även sägas: "Har ni inte hört beträffande dem som Allâh talar om:

"De svär vid Allâh att de inte har sagt något (ont); men vad de har sagt är hädelse och de har hädat efter att ha antagit Islâm." (Sûrat-ut-Tawbah: 74),

⁹ D v s dagens avgudadyrkare.

att Han förklarade dem vara otroende på grund av ett ord, trots att de levde på Allåhs sändebuds (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) tid, utförde Jihâd med honom, bad, delade ut allmosan, valldärdade och dyrkade enbart Allâh? Samma sak gäller de Allâh talade om:

”Om du frågade dem skulle de säkert svara: ”Vi bara skämtade.” Säg: ”Då var era skämt alltså riktade mot Allâh, Hans budskap och Hans sändebud? Kom inte nu med ursäkter! Ni har hädat efter att ha trott.”” (Sûrat-ut-Tawbah: 65-66)

Dessa som Allâh talade om att de hade hädat efter att ha trott - samtidigt som de var med Allåhs sändebud (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) i slaget vid Tabûk - yttrade ett ord som de endast avsåg skämt med. Fundera därför på detta tvivel, nämligen då de säger: ”Ni förklarar vissa Muslimer som vittnar om att det inte finns någon gud utom Allâh, ber och fastar vara otroende”. Fundera därefter på dess svar. Sannerligen är det bland det nyttigaste som förekommer i dessa blad.

Ytterligare bevis för detta är det som Allâh sade om Israels barn – trots deras Islâm, kunskap och godhet –då de sade till Mûsâ: ”Låt oss få en gud liksom de har gudar”. Likaså sade några följeslagare: ”Låt oss få en Dhât Anwât”. Då svor profeten (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) att detta påminde om Israels barns ord: ”Låt oss få en gud”.

Trettonde Kapitlet

En Muslim som okunnigt faller i avgudadyrkan och därefter ångrar sig

Men avgudadyrkarna har ett annat tvivel som de försöker argumentera med i denna berättelse. De säger: "Israels barn blev inte otroende och inte heller blev de som sade "Låt oss få en Dhât Anwât" otroende. Vi svarar då med att säga: "Israels barn utförde aldrig det och inte heller utförde de som frågade profeten (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) det. Det råder dock inga meningsskiljaktigheter om att Israels barn hade blivit otroende om de hade gjort det och likaså de som profeten (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) förbjöd. Om de inte hade lytt honom och därefter tagit till sig Dhât Anwât efter hans förbud, hade de blivit otroende, och detta är väntat.

Men denna berättelse gynnar även att en vanlig Muslim, och t o m en kunnig, kan falla i olika typer av avgudadyrkan utan att känna till dem. På så sätt gynnar den lärdom och vaksamhet och likaså att man är medveten om att en okunnig persons uttalande "Vi förstår Tawhîd" är bland de största okunnigheterna och Satans lömskaste planer som finns. Den gynnar även en Muslim som utför Idjtihâd och säger ett ord som består av hädelse samtidigt som han inte vet om det. Således får han reda på det, ångrar sig genast och blir på så sätt inte otroende, precis som Israels barn och de som frågade profeten (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam). Den gynnar även om han inte har hädat, eftersom uttalandet tillrättavisar honom en sträng tillrättavisning, på samma sätt som profeten (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) gjorde.

Fjortonde Kapitlet

Svar mot den som påstår att man skall låta den som säger "det finns ingen gud utom Allâh" vara i fred även om han utför något som nollställer det

Avgudadyrkarna har ännu ett tvivel. De säger: "Sannerligen förebrådde profeten (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) Usâmah då han dödade mannen som sade "Det finns ingen gud utom Allâh". På samma sätt sade han:

"Jag har blivit beordrad att strida mot människorna tills att de säger "Det finns ingen gud utom Allâh"."

Och det finns även andra ahâdîth som talar om att man inte skall ofreda den som säger det. Dessa okunnigas avsikt är att den som säger det, inte hädar och inte heller skall han avrättas, oavsett vad han gör.

Därför skall det sägas till dessa okunniga avgudadyrkare: "Det är allmänt känt att Allâhs sändebud (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) stred mot judarna och tog dem tillfånga samtidigt som de sade "Det finns ingen gud utom Allâh". Och Allâhs sändebuds (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) följeslagare stred mot Banî Hanîfah samtidigt som de sade "Det finns ingen gud utom Allâh och Muhammad är Allâhs sändebud", de bad och de bekände Islâm. Samma sak gäller de som `Alî bin Abî Tâlib brände till döds. Dessa okunniga håller med om att den som förnekar Återuppståndelsen har hädat och skall avrättas, även om han säger "Det finns ingen gud utom Allâh", och att den som avkastar något från Islâms pelare har hädat och skall avrättas, även om han uttalar det. Hur kan det då komma sig att den¹⁰ inte gynnar honom om han förnekar en gren bland grenarna, men att den gynnar honom om han förnekar Tawhîd vilket är grunden och huvuddelen i sändebudens religion? Men sannerligen förstår inte Allâhs fiender hadîthernas betydelse.

Vad gäller hadîthen om Usâmah, dödade han en man som bekände sig till Islâm eftersom han trodde att han bekände sig till Islâm endast för att han fruktade för sitt liv och sin egendom. Det är obligatoriskt att man låter en människa som visar Islâm vara i fred tills att man ser något som motsätter sig det. Allâh (ta`âlâ) uppenbarade gällande det:

"Troende! När ni går ut för Allâhs sak, säg inte till den som hälsar er med fredshälsningen, utan att ha förvissat er: "Du är inte en av de troende"." (Sûrat-un-Nisâ': 94)

Det vill säga "bekräfta". Versen visar att det är obligatoriskt att man låter honom vara i fred och att man bekräftar. Om han efter ett tag skulle visa något som motstrider Islâm, avrättas han, grundat på Hans Ord "förvissat er". Och om han inte dödas om han säger det, har bekräftelsen ingen mening. Samma sak gäller den andra hadîthen och dylikt. Dess betydelse är det vi har nämnt; att det är

¹⁰ D v s trosbekännelsen.

obligatoriskt att man lämnar den som visar Tawhîd och Islâm i fred, tills att han visar något som motsätter sig det. Beviset för detta är att Allâhs sändebud (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) sade:

”Dödade du honom efter att han sade ”Det finns ingen gud utom Allâh?””

Likaså sade han:

”Jag har blivit beordrad att strida mot människorna tills att de säger ”Det finns ingen gud utom Allâh”.”

Han sade om Khawârij:

”Döda dem var ni än råkar på dem. Råkar jag på dem, skall jag döda dem precis som `Âd dödades”,

trots att de är bland de människor som tillägnar mest dyrkan, Tahlîl¹¹ och Tasbîh¹². Följeslagarna brukade se ned på sin bön jämfört med deras. Likaså studerade de under följeslagarna, men varken yttrandet ”det finns ingen gud utom Allâh”, mycket dyrkan eller deras bekännelse till Islâm gynnade dem när deras motsättningar gentemot Sharî`ahn blev tydliga. Samma sak gäller det som vi har nämnt beträffande striden mot judarna samt följeslagarnas strid mot Banî Hanîfah. På samma sätt ville profeten (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) anfälla Banî al-Mustalaq efter att en man hade underrättat honom om att de inte betalade allmosan, tills att Allâh uppenbarade:

”Troende! Om en människa som inte åtnjuter stadgat rykte kommer till er med en upplysning, försök då reda ut.” (Sûrat-ul-Hujurât: 6)

Det visades dock att mannen var en lögnare. Precis som vi har nämnt tidigare, bevisar detta profetens (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) avsikt i hadîtherna som de argumenterar med.

¹¹ Att säga "Lâ ilâha illâ Allâh".

¹² Att säga "Subhân Allâh".

Femtonde Kapitlet

Skillnaden mellan hjälpsökning från en levande och närvarande människa om något som hon är kapabel till samt någon utöver henne

Avgudadyrkarna har ännu ett tvivel. Det handlar nämligen om det som profeten (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) sade om människorna på Domedagen och att de kommer be Âdam om hjälp, därefter Nûh, därefter Ibrâhîm, därefter Mûsâ och därefter `Îsâ. Alla kommer de ursäkta sig själva tills att de till sist kommer till Allâhs sändebud (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam). De säger: "Detta bevisar att det inte är avgudadyrkan om man ber någon annan än Allâh om hjälp". Då svarar vi: "Prisad vare Han som förseglar Sina fienders hjärtan. Vi avslår inte att man ber om hjälp från en skapelse i något som den har kapacitet till, precis som Allâh (ta`âlâ) sade i berättelsen om Mûsâ:

**"Och den som hörde till hans folk ropade till att hjälpa honom mot hans fiende."
(Sûrat-ul-Qasas: 15)**

Samma sak gäller människan som i krig ber sin vän om hjälp och dylikt i det som skapelsen har kapacitet till att utföra. Det vi avslår, är den hjälpsökning i dyrkan vilket de gör vid helgonens gravar eller i deras frånvaro i frågor som endast Allâh har kapacitet till att utföra. När detta är fastställt, ser man att deras hjälpsökning hos profeterna på Domedagen utförs för att de vill att de skall tillbe Allâh för att Han skall ställa människorna till svars, så att Paradisets folk kan pusta ut från ångslan i den situationen."

Detta är tillåtet i detta liv samt i livet efter detta. Exempel på detta, är att du kommer till en rättfärdig och levande man som sitter med dig och lyssnar på dig. Därefter säger du till honom: "Tillbe Allâh för mig, precis som Allâhs sändebuds (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) följeslagare brukade be honom om det då han levde." Vad gäller efter hans död, så frågade de absolut inte honom om det vid hans grav, utan as-Salaf as-Sâlih¹³ avlog t o m den som avsåg att tillbe Allâh vid hans grav. Vad skall man då säga om att tillbe honom i person?

De har ännu ett tvivel. Det är berättelsen om Ibrâhîm då han blev inkastad i elden och Djibrîl uppenbarades för honom i luften och sade: "Behöver du något?" Då svarade han: "Inte från dig." De säger: "Om hjälpsökning från Djibrîl hade varit avgudadyrkan, hade han inte visat sig för Ibrâhîm." Svaret är: "Sannerligen är detta en typ av deras första tvivel. Om Djibrîl visade sig för honom för att gagna honom med en sak som han har kapacitet till, är han precis som Allâh sade om honom:

"En av de allra mäktigaste." (Sûrat-un-Nadjm: 5)

Om Allâh tillät honom att ta tag i Ibrâhîms eld och de marker och berg som den omgav och kasta det till öst eller väst, hade han gjort det. Om Han hade befallt honom att sätta Ibrâhîm på en plats långt bort från dem, hade han gjort det. Om Han hade befallt honom att lyfta upp honom till

¹³ De rättfärdiga företrädarna. De är de tre första generationerna av Islâm; Följeslagarna (Sahâbah), efterföljarna (Tâbi`ûn) och efterföljarnas efterföljare (Atbâ` at-Tâbi`în). Allâh's sändebud (sallâ Allâhu `alayhi wa sallam) sade om dem: "De bästa människorna är min generation. Därefter de som efterträder dem, därefter de som efterträder dem." (Ahmad).

himlen, hade han gjort det. Detta är samma sak som när en rik man som har mycket pengar ser en fattig man i nöd. Han erbjuder honom ett lån eller skänker honom något med vilket han gör honom kvitt hans nöd. Men den nödställda mannen vägrar att ta det och vill istället uthärda tills att Allâh ger honom uppehälle vars ynnest endast är åt honom. Vad har detta med hjälpsökning i dyrkan och avgudadyrkan att göra, om de bara förstod?

Sextonde Kapitlet

Plikten i att verkställa Tawhîd med tro, uttalanden och handlingar

Vi avslutar orden, om Allâh (ta'âlâ) så vill, med en väldig och viktig fråga som förstås genom det som tidigare har omnämnts, men vi kommer dela upp den på grund av dess enorma fråga samt de många felen som görs inom den.

Vi säger: Det finns inga meningsskiljaktigheter i att Tawhîd måste förekomma i hjärtat, uttalanden och handlingarna. En person är inte Muslim om något av dessa uteblir. Om han känner till Tawhîd men inte handlar i enlighet med den, blir han en motsättande otroende lik Faraos, Satans och deras jämlingar. Detta gör många människor fel i. De säger: "Det är sant. Vi förstår detta och vi vittnar om att det är sant, men vi klarar tyvärr inte av att utföra det och i våra hemtrakter är det endast tillåtet att man håller med dem", och liknande ursäkter. En stackare vet inte att majoriteten av hädelsens ledare känner till sanningen och att de endast lämnar den på grund av någon ursäkt, precis som Han (ta'âlâ) sade:

"De har sålt Allâhs budskap för en ynkelig slant." (Sûrat-ut-Tawbah: 9)

och Hans Uttalande:

"De vet detta lika noga som de känner sina barn." (Sûrat-ul-Baqarah: 146)

Om han utför Tawhîds handlingar ytligt utan att förstå det eller tro på det i sitt hjärta, är han en hycklare och han är värre än en uppriktig otroende.

"Hycklarnas plats är den eviga Eldens djupaste avgrund." (Sûrat-un-Nisâ': 145)

Detta är en stor och lång fråga som klagas för dig då du funderar över den om människornas uttalanden. Du ser den som känner till sanningen men uteblir från att handla i enlighet med den, eftersom han fruktar att hans världsliga liv eller ställning skall reduceras eller för att han vill vara någon till lags. Likväl ser du den som handlar i enlighet med den utvändigt, men inte invändigt. Om du frågar honom vad han tror på i sitt hjärta, kommer han inte ha någon aning. Men för dig är det obligatoriskt att förstå två verser ur Allâhs Bok: den första är Hans (ta'âlâ) Ord:

"Kom inte nu med ursäkter! Ni har hädat efter att ha trott." (Sûrat-ut-Tawbah: 66)

När du förstår att vissa följeslagare, som tillsammans med Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) anföll romarna, hädade på grund av ett ord som de sade på skoj, klagas för dig att den som talar med ord bestående av hädelse eller handlar i enlighet med det på grund av att han fruktar reduktion av sin egendom eller ställning eller för att han vill vara någon till lags, är värre än den som talar i enlighet med hädelse på skoj. Den andra versen är Hans (ta'âlâ) Ord:

"Den som förnekar Allâh efter att ha antagit tron – inte den som är utsatt för tvång, fastän hans hjärta blir tryggt i sin övertygelse, utan den som frivilligt öppnar sig för

otron – sådana ådrar sig Allâh's vrede och ett hårt straff väntar dem, eftersom de sätter de jordiska högre än det eviga livet.” (Sûrat-un-Nahl: 106-107)

Allâh ursäktar inte någon av dessa, förutom den som blir tvingad till det och vars hjärta är tryggt i övertygelsen. Vad gäller någon annan än honom, har han hädat efter att ha trott och likaså den som gör sig skyldig till det på grund av rädsla, den som vill vara någon till lags eller har en inlevelse för sitt land, sitt folk, sin släkt eller sin egendom, den som gör det på skoj eller på grund av några andra motiv – alla utom den tvingade. Versen visar detta ur två synvinklar: den första är Hans Ord:

”... inte den som är utsatt för tvång...” (Sûrat-un-Nahl: 106)

På så sätt utesluter Allâh (ta'âlâ) ingen annan än den som är utsatt för tvång, samtidigt som det är allmänt känt att en människa endast kan bli utsatt för tvång antingen till tal eller handling. Vad gäller hjärtats troslära, så kan ingen bli påtvingad till den. Den andra är Hans (ta'âlâ) Ord:

”...eftersom de sätter de jordiska högre än det eviga livet.” (Sûrat-un-Nahl: 107)

Därmed förklarade Han att denna hädelse och detta straff är inte anledningen till tro, okunnighet, hat mot religionen eller kärlek till hädelse, utan enbart till att han har en andel i detta liv och på så sätt föredrar det istället för religionen.

Och Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) vet bättre. Må Allâhs välsignelse och fred vara med vår profet Muhammad, hans familj och hans följeslagare.

Översatt av Abû Mûsâ al-Albânî
Våren 1422/2001
Hässleholm, Sverige